

нашенскитѣ гори, защото евкалиптитѣ не хвърлятъ сѣнка. Причината на това е, че зеленитѣ прѣзъ цѣлата година листа сж тѣсни, сѣрповидни и обѣрнати къмъ слънцето съ широката частъ на петурката си само докато дървото е младо, а щомъ израстне, дръжкитѣ тѣй се извиватъ, щото листата сочатъ съ ржбоветѣ си къмъ палящето слънце.

Интересно е, че докато американската секвоя за да достигне тѣзи огромни размѣри нуждни ѣ сж 3000—5000 год., евкалиптитѣ растатъ много бѣрже: за нѣколко десетки години достигатъ гигантски размѣри и изглеждатъ тѣй, като че ли сж тамъ отъ много вѣкове. Понеже въ Австралия еквилиптитѣ растятъ въ безводни долини и спускатъ дълбоко коренитѣ си въ земята, отдѣто изсмукватъ голѣмо количество вода, която изпаряватъ прѣзъ листата си, напоследъкъ сж започнали да ги развѣждатъ въ блатиститѣ мѣста на южна Европа за изсушаване на почвата.

И Африка си има своето дърво-великанъ. Това е знаменития баобабъ или маймунското хлѣбно дърво. Европейцитѣ го наричатъ адансония, по името на французския пѣтешественникъ Адансонъ, който го е открилъ въ врѣме на своето пѣтуване изъ Америка прѣди около 150 години.

Съ право бихме могли да наречемъ това дърво гигантъ-самотникъ, защото той самъ не образува гжсти пространни гори (като джбѣтъ напимѣръ), нито пѣкъ се срѣща въ гора отъ други дървета. Забѣлѣзано е даже, че ако наблизо до него прорасте нѣкой храстъ, той започва да линѣе и скоро изсѣхва. Баобабѣтъ се срѣща само въ обширнитѣ степи на централна Африка, дѣто отдѣлнитѣ дървета достигатъ голѣми размѣри, като проживѣватъ понѣ-